

פרטיות. הנימוק היה כביכול שהמס מהווה 'גורם מדרבן' לבנות. בפועל התברר, שב-95% מהקרקעות שחויבו במס רכוש, היו כאלה שהשימוש בהן נאסר שלא באשמת הבעלים" (עמ' 42).

טענה זו חופנת סיפורים רבים. למשל (במכתב לח"כ צבי הנדל): "ברשותי קרקע במושע שירשתי מאבי המנוח. הקרקע מצויה מתחת לכביש המהיר חיפה-ת"א... באורח פלא, הקרקע רשומה כפנויה וכמיועדת לבנייה וזה כל מה שמס רכוש צריך כדי לשלוח אלי מדי שנה דרישות תשלום" (עמ' 53). מה למשל נאמר על מכתבה של אלמנה בת 65, שברשותה "מזה עשרות שנים קרקע הגובלת עם נחל חדרה [אך מתברר ש] עיריית חדרה הקימה על הקרקע שלי את פארק נחל חדרה [...] מצד שני, אין עיריית חדרה מוכנה לשלם לי עבור הפקעת האדמות ולכן הקרקע עדין על שמי. פקידי מס רכוש, נשמות טהורות הממלאות אחר 'החוק', דורשים ממני מיסים כמי שמחזיקה קרקע פרטית המיועדת לבנייה" (עמ' 60).

מה נאמר עוד ומה נוסף?!

❖ יוסי ברנע

אונורה דומיה, "במעלה מדרגות היכל המשפט"

כמו גם המקרה של מי שהיה עד לאחרונה היועץ המשפטי לממשלה, מני מזוז, שאחותו כפופה לו בהיותה יועצת משפטית של משרד האוצר, ואשתו כפופה לו בהיותה המשנה ליועץ המשפטי של משרת ישראל.

חמורה התנהגותו של מי שמשמש כיום שופט בבית המשפט העליון, אליקים רובינשטיין, שביומו האחרון כיועץ משפטי לממשלה "ובהיותו בניגוד ענייני חריף" ביטל תיק משמעתי נגד עו"ד יהודה שפר (המכהן כיו"ר הרשות להלבנת הון, ובתקופת היותו) "פרקליט במחלקת בג"צים, שיבש הליכי משפט בבג"ץ, מדובר בעבירה מסוג פשע שיש עמה קלון" (עמ' 38, 134-139-146).

לצד מאבקו במסגרת עמותת נמ"ר, פורש זוריאל פרשיות משפטיות נוספות המאירות באור נוגה את היכלי הצדק העליון שבגבעת רם. למשל: "פסק הדין בבג"ץ 1622 00/ (השיבוש בתעתיק במקור), יואב יצחק נגד ברק ואח' לפסול את השופט אור במשפטו של הורוביץ לאחר שהתברר שעורך הדין הוא פני רוזין, חברו הקרוב של השופט אור. על פי פסק הדין, כידוע, בית המשפט האליון [השיבוש האירוני במקור] קבע שכללי האתיקה אינם מחייבים את השופטים" (עמ' 156-157, על כללי האתיקה כ"חומר מנחה ומדריך" בעמ' 203).

דומה שהתנהגות השופטים העליונים בפרשות שונות היא חמורה ודורשת בירור, שספק רב אם יתרחש. כך למשל בפרשת השופטת הילה כהן, שהורשעה בהשמדת ארבעה עשר פרוטוקולים וכתבתם מחדש ללא נוכחות הצדדים, שהעידה כי שופטים אחרים, שביצעו מעשים חמורים לא פחות - לא הועמדו לדין.

מאמצי עזריאל לברר את זהות אותם "שופטים אחרים", מסתכמים בהערה הבאה: "מערכת המשפט שומרת על זכות השתיקה, כשמדובר בשאלות שעלולות לסבך אותה. גם למכתב זה לא התקבלה תשובה" (עמ' 226).

מאבק עיקש ניהל המחבר נגד שומות מס הרכוש, וכך הוא מתאר את המציאות המשפטית שבה נתקל: "במגעו עם מערכת המשפט, נתקלתי בהודעות פיקציה של הפרקליטות שנראות כמו שומות הפיקציה של מס רכוש, והכל בידיעת השופטים ובשיתוף פעולה שלהם. נתקלתי בשופטים, שהתייחסו אלי, נציג הנפגעים, כאל אויב העם ואין זו גוזמה. נתקלתי בפרקליטת מדינה וביועץ משפטי לממשלה, ששלחו אותי פעמיים להיחקר במשטרה תחת אזהרה על העלבת עובדי ציבור, כי הממצאים שנחשפו העליבו את האחראים לכך" (עמ' 27).

בתקופת שר האוצר דן מרידור, ניהל עזריאל מאבק נואש בשל אי הקטנת השומות למרות ירידת מחירי הקרקעות. מתברר שמדובר בהליך שרירותי, באשר "בירור עם שכני העלה ששווי הקרקע שלי כפול מקביעת ועדת ערר לחלקה הסמוכה וכ-50% יותר מזו של שכן שהגיע איתם לסיכום מאולץ במו"מ מתיש" (עמ' 40).

ומה ייאמר על הטענה הבאה של "איש נמ"ר"? "מס רכוש (ו"ל) התבטא בחיובים שנתיים של עשרות ומאות אלפי שקלים שהוטלו על בעלים לקרקעות

חצי

החוק

ולרי ווי

מאנגלית: דניאל פלורנטיין

ירוק לעולמים

ההבנה שוררת

בין אנשים שחיים כאן לפי שתי עונות, גשום ומונסון

בצד הזה של העולם

עצים ועלים מתפגרים הפוך

בתחלה מגלים את האדם העמק,

אחר כך ורד, צהוב וירוק בשלכת הסתו

אבל כשמתים,

מתאחדים הטבע והדבור האחרון

כל מה שנופל

חוזר אל צל האדמה

אנו שחיים כאן,

כה משתוקקים לשנוי.

בקריאה ראשונה השיר נראה כמו קטלוג הצבעים של סמבור. בקריאה שנייה כבר מתחשק להפוך את העין למברשת ולצבוע את מה שרואים. בקריאה שלישית מרגישים איך המשוררת הסינגפורית ולרי ווי (Valerie Wee) מצליחה כל כך יפה לשפוך צבע על מצבו של האדם. והעיקר: השיר הזה שווה יותר משלוש קריאות.

רוני סומק